

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Caitlin Crews

Rabszolgám leszel!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Caitlin Crews, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 628. eredeti címe: *At the Count's Bidding* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította: Szabó Júlia*

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 628. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-185-0

• *Kép: Harlequin Books S.A.*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.*
- *Felelős kiadó: dr. Bayer József*
- *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*
- *Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Mi az, képzelődik talán?

Az úr legyen hozzá izgalmas, ha tényleg ő az...

Paige Fielding tíz éve nem hallotta ezt a hangot, és most villámcsapásként érte, amikor a fülébe jutott. Menten megfélekedezett az e-mailről, amelyet épp gépelt. Azt sem tudta volna megmondani, milyen nap van. Figyelmeztetés nélkül beszippantotta a sötét, fájdalmas múlt.

Ez a hang... Az ő hangja.

Olyan férfias és szexi, amilyen csak egy olasz lehet. Paige-et egyszerre elöntötte a forróság.

Ugyanúgy, mint rég.

Megfordult a forgószerével, mert pontosan tudta, kit fog megpillantani az ajtóban. És csakugyan. Ő állt ott, az egykori híres filmsztár, Violet Sutherland hatalmas hollywoodi luxusvillájában, mely a La Bellissima nevet viselte.

Ő, Giancarlo Alessi. Ajkán gúnyos kis félmosollyal, az arcán lángoló gyűlölettel.

Giancarlo Alessi. Az egyetlen férfi, akit valaha szeretett. Az egyetlen, akinek a karjában addig könyörgött, hogy még, még, míg csak be nem rekedt. Az egyetlen, akit bármennyire szeretett volna is, sehogy sem tudott elfelejteni.

És mégis megbocsáthatatlanul elbánt Giancarloval. Becsapta és elárulta. Ha csak rá gondolt, mit tett vele, felfordult a gyomra.

Persze nem jókedvében okozott fájdalmat a férfinak. Akkoriban szentül hitte, hogy nincs más választása. De ezt Giancarlo nyilván nem értené, és soha nem ismerné el.

– Mindent elmagyarázok – hadarta ijedten, és felugrott az asztal mellől, ahol dolgozott. A lába rogyadozni kezdett, amikor megérezte a férfiből áradó ádáz gyűlöletet. Pont, mint tíz éve.

– Magyarázok a biztonságiaknak – vetette oda Giancarlo. – Nem érdekel, mit csinálsz itt, Nicola. Azt akarom, hogy elmenj. Most azonnal.

A lány összerezett, amikor a Nicola nevet meghallotta. Azóta nem használta a második keresztnévét, amióta Giancarlo száműzte őt az életéből. Most, hogy annyi év után ismét ezt kellett hallania a férfi szájából, és ilyen undorral... Nos, ez szíven ütötte. Minden izma görcsbe rándult.

– Azért vagyok itt, mert... – Nem tudta folytatni. Végére is, hogyan magyarázhatta volna meg? Hogyan mondhatta volna el, mi minden történt az óta a rettenetes nap óta, mikor tönkretette a kapcsolatukat? Hogy számolhatott volna be a mocskos részletekről, hiszen már akkor sem volt egészen őszinte a férfival, amikor még minden rendben volt köztük. Nem mondta el, honnan jött, milyen körülmények közül, milyen családból...

Szerelem volt az övék, első látásra. A szenvedély hevében szinte azonnal egymásnak estek, és két hónapig tartott a heves románc. Igazából arra sem volt idejük, hogy rendesen megismerjék egymást.

– Már nem használom a *Nicolát*! – robbant ki a lányból.

Giancarlo mereven állt az ajtóban, és nyilvánvaló gyűlölettel meredt rá. Paige-nek meg majd megszakadt a szíve. A szemében könnyek égtek, de tudta, hogy nem szabad sírnia, mert akkor a férfi dührohamot kap.

– Igazából sosem... sosem használtam. Ez csak a második keresztnévem, senki nem szólított így. Rajtad kívül. Mindig is az első nevémet használtam, a Paige-et.

– Hát ez fura. Anyám személyi titkárárt is Paige-nek hívják – jegyezte meg Giancarlo halkán.

Szóval tudja... Még csak meglepettnek sem tűnt, hogy ő rejtőzik a sok-sok e-mail mögött, amelyet az anyja nevében írt neki.

Ugyanakkor az arca, a testtartása elárulta, hogyan gondolkodik erről.

– Persze, te nem lehetsz ő. Te csak a múltam legsötétebb árnyéka, vagy, aki előcsúszt valahogyan a kellemetlen emlékek tárházából. Nem vagy valóságos, csak a képzeletem játszik

velem. Mert ha tényleg te volnál Nicola Fielding, és alattomosan befurakodtál volna anyám bizalmába, akkor sajnos ki kellene hívnom a rendőrséget.

Ha tíz évvel ezelőtt mondott volna ilyet neki, Paige meg sem ijedt volna, hiszen tudta volna, hogy csak blöfföl. Most azonban... Tudta, érezte, hogy a férfi teljesen megváltozott. Egy egészen más ember állt előtte, mint akit akkor megismert. Egy sebzett, megalázott, bosszúra szomjas, gyűlölködő valaki. És ezt a valakit ő hozta létre.

Igaz, nem egyedül, de ez részletkérdés.

– Szóval – kezdte remegő hangon. – Három éve dolgozom Violetnek. Édesanyádnak. De hidd el, Giancarlo, nekem soha eszembe...

– *Stai zitto!*

Hát igen. Ezt megérdemelte.

Paige tulajdonképpen tudta, hogy egyszer el fog jönni ez a nap.

Hogy a nyugodt élet, amelyet kialakított, felépített magának, fölöttébb ingatag alapokon nyugszik. Mert Giancarlo előbb-utóbb felbukkan, és akkor vége lesz az idillnek. Giancarlo ugyanis Violet fia volt. Az egyetlen gyereke egy olasz gróffal kötött házasságából.

Csak idő kérdése volt, mikor bukik le, de Paige tényleg nem akart semmi rosszat, és hibátlanul végezte a munkáját. Ez talán nem számít?

Bár ahogy teltek a hónapok és az évek, lehetséges, hogy a lányon egyfajta hamis biztonságérzet lett úrrá. Végére is miért ne maradhatna Giancarlo örökre Európában, a toscanai birtokán, ahová visszavonult tíz évvel ezelőtt, miután Paige jóvoltából az összes pletykalap leköszölte róla azokat a szexfotókat.

De most már nem áltathatta magát tovább, eljött az igazság pillanata. És bár rettegnie kellett volna, Paige most is alig tudta levenni szemét a férfiről. Pedig látott róla pont elég fotót Violet házában. Most is jóképű volt, és elegáns. És nagyon európai. Le sem tagadhatta volna, hogy egy régi olasz nemesi család sarja. A tartása, az arcéle, az egész megjelenése félreismerhetetlenül arisztokratikus volt.

Abban eddig is biztos volt Paige, hogy Giancarlo ugyanolyan jól néz ki, mint rég, csak arra nem számított, hogy a férfi még mindig elemi erővel fog hatni rá. Mintha villám sújtotta volna. A fülében hangosan dobolt a vér.

A tíz év, amikor nem találkoztak, olybá tűnt számára, mint egy hosszú és elviselhetetlen gyászidőszak. De Giancarlo most itt állt előtte, elevenen és lehegerlően.

Olyan érzékiség sugárzott belőle, hogy az csaknem felért egy simogatással.

Persze Giancarlo a valóságban nem fogja őt megérinteni.

Soha többé.

Ezt érthetően megmondta a legutolsó találkozásukkor.

Igen, Giancarlo lélegzetelállító férfi volt. Annyi karizma és férfiaság áradt belőle, hogy Paige torka egészen kiszáradt. Még jobban is talán, mint tíz éve.

Ahogy ott állt sötét nadrágban, csizmában és motorosdzsekiben, a lány arra gondolt, hogy a magafajta szegény, arizonai porfészkekben felnőtt teremtések, legfeljebb a tévében láthatnak ilyen férfiakat. A laza öltözék dacára Giancarlo bármilyen elegáns estélyre besétálhatott volna, és táncra kérheti a legszebb hölgyet – az boldogan ment volna vele. Sőt azonnal követte volna a lakására is...

Paige maga is megdöbbsent, annyira letaglózta a vágy. Mintha nem is tíz éve, hanem tíz perce értek volna utoljára egymáshoz. Giancarlo olyan volt, mint valami vírus: megfertőzte, és ebből a betegségből nem volt gyógyulás. A kór a tízéves nyugalmi periódus után most újult erővel támadt fel...

A férfi gúnyosan elmosolyodott. Paige boldog volt, hogy még nem vette le tükröződő felületű napszemüvegét. Félt tőle, mit fog látni a tekintetében. Félt, hogy ugyanazt, amit az utolsó találkozásukkor, amikor Giancarlo rájött, mit tett vele, és szemrehányásokkal árasztotta el.

Paige próbálta összeszedni magát. Tudta, hogy már nincs visszaút. Kibékülésről szó sem lehet.

– Sajnálom – nyögte ki, mielőtt a férfi közbeszóllhatott volna. Vagy mielőtt ő maga elbőgi magát.

Sírni később is ráért. – Szívből sajnálom, Giancarlo.

A férfi mereven, engesztelhetetlenül állt vele szemközt.

– Nem érdekel, hogy aranyoskodtad be magad ide, és hogy miféle játékot játszol – mondta olyan hangon, hogy Paige szíve csaknem megszakadt a hallatán. – Öt percet kapsz, hogy elhagyd a birtokot. Ha nem teszed, saját kezűleg hajítalak ki innen.

– Giancarlo... – Paige zavarában végigsimított szűk szabású, combközépig érő szoknyáján. Noha nem látta a férfi szemét, érezte, hogy ő is odanéz. A csípőjére és a hosszú combjára, amiért úgy odavolt tíz éve.

– Az alatt a négy perc alatt, ami még megmaradt neked a távozásra, szólíts Alessi grófnak – mondta élesen. – Sőt, tudod, mit? Ne szólíts sehogy. A legjobb, ha befogod a szád.

– Nem játszom semmilyen játékot – bizonygatta kétségbeesetten Paige. – Tudom, hogy nem hiszel nekem, de akkor sem úgy volt, ahogy gondolod. Tényleg nem.

Giancarlo láthatóan nehezen uralkodott magán. Összeszorította az ajkát, és levette a napszemüvegét, ami nem sokat könnyített a lány helyzetén. Sötét szemében harag villámlott, meg sem próbálta álcázni a dühét.

Paige térde rogyadozni kezdett. A legszívesebben szabadjára engedte volna a könnyeit, mint tíz éve. De már nem tudott sírni. Üresnek érezte magát.

– Nem úgy volt, ahogy gondolom? – kérdezte a férfi mézédeseen. – Ezzel most sikerült meglepned, Nicola. Elmagyaráznád, hogy akkor hogy volt? Ki volt az, aki odaengedte a fotóst, hogy felvételeket készíthessen rólunk szex közben, ha nem te? És mindezt úgy, hogy pontosan tudtad, anyám miatt gyerekkorom óta viszolygok a bulvártól és a nyilvánosságtól... Ezek szerint nem te adtad el a képeket a pletykalapoknak?

Közelebb lépett, és a keze ökölbe szorult.

Paige hátrahőkölt, holott sokkal nagyobb kedve lett volna a nyakába csimpaszkodni.

– Az sem te voltál talán, aki anyám bizalmába férközött, és ki tudja, milyen hátsó szándékkal hosszú évek óta a közvetlen környezetében él? – A férfi megrázta a fejét. – Hát micsoda ember vagy te?

– Giancarlo...

– Majd mindjárt megmondom, mi vagy... – Giancarlo vett egy nagy levegőt, Paige pedig, aki jól ismerte már ezt az arckifejezését, elvörösödött, mert pontosan tudta, mi következik. – Ugyanaz az alattomos, pénzéhes szajha vagy, mint tíz éve! És még itt vagy, holott megmondtam, hogy soha többé ne kerülj a szemem elé!

A lány nem tudta volna megmondani, melyik mondat esett rosszabbul neki. Szeretett volna a föld alá süllyedni szégyenében. Az volt a legrosszabb, hogy még csak nem is tiltakozhatott, mert a férfinak igaza volt.

– Violet... Violet sokat jelent nekem.

Mint ólomsúlyok függtek a szavak a levegőben.

Paige valami hasonlót mondott a férfinak tíz éve is, amikor már túl késő volt a bánat. Csak akkor Giancarloéra, magára vonatkoztatva.

„Sokat jelentesz nekem Giancarlo. Szeretlek... Annyira sajnálom.”

– Tessék? – tette fel a kérdést a férfi halkán, már-már barátságosan. – Hová akarsz kilyukadni?

– Úgy, hogy nem miattad dolgozom itt.

Ez igaz volt. Paige tudta, hogy a történetek után nem kaphatja vissza Giancarloét. Ebbe jó ideje beletörődött. Valójában egyfajta vezeklés volt számára, hogy a férfi anyjának dolgozhatott. Vezeklés a bűneiért.

– Nem miattad... Vagy legalábbis nem úgy, ahogy gondolod.

A férfi hevesen megrázta a fejét, és mondott valamit olaszul, amibe Paige beleborzongott. Az olasz nyelv hangzása miatt olyan volt ez a néhány mondat, mint egy szenvedélyes szerelmi vallomás. Pedig nyilván pont az ellenkezője volt.

– Azt hittem, egy rémálom ez az egész – mondta a férfi. – De a rémálmoknak végük szakad egyszer, te pedig még tíz év után is itt kísérsz, és mérgezed magad körül a levegőt. Tűnj el innen,

Nicola.

– Paige – helyesbített gépiesen a lány, mert a másik nevet egyszerűen képtelen volt elviselni. A *Nicola* megszólításhoz kötődött minden jó, amit elveszített. És minden mocskos dolog, amit tenni kényszerült. Az áldozat, amelyet muszáj volt meghoznia. Keserű ízt érzett a szájában. – És légy szíves, ne hívj pénzéhes szajhának!

– Nem hívlak én téged ezentúl sehogy. Nincs miért megszólítsalak. – A férfi hangja nyugodt volt, és mégis minden szava vágott. – Takarodj innen! Undorodom tőled. Ez, hogy alattomban anyám bizalmába férköztél, már tényleg mindennek a teteje.

Igen, tényleg mennem kellene, gondolta Paige. Mert bár tényleg csak a legjobbat akarta, valahogy minden rosszra fordult.

És nem akart még több szenvedést okozni a férfinak. Épp eleget gyötrődött miatta így is.

– Sajnálom – ismételte tompán, mire a férfi nem szólt semmit, csak nézte, és a szeme megtelt szomorúsággal. Paige ennek ellenére állta a pillantását. – Tíz éve sem akartalak bántani, és most sem. Tényleg... De nem mehetek el. Megígértem édesanyádnak, hogy mellette maradok.

Giancarlo arca kivörösödött, a szeme megint megtelt gyűlölettel. Paige-nek minden bátorságát össze kellett szednie, hogy hátra ne hőköljön, amikor a férfi megindult feléje. Pedig a legszívesebben menekülőre fogta volna a dolgot.

– Nem tréfálok – jelentette ki fenyegetően. – Ha nem takarodsz el, de rögtön, nem állok jót magamért.

– Megértem, hogy ez... hogy ez nagyon nehéz neked. És azt is, hogy nem bízol bennem. – Paige próbált békülékenynek hangzani, ám egyértelműen félelem csendült ki a hangjából. No, nem mintha jelen helyzetéből akár a félelem, akár a megbánás kiségitette volna. – Édesanyádnak tettem ígéretet, neki tartozom hűséggel, nem neked.

– Bocsáss meg, azt hiszem, rosszul hallottam... – csúfolódott Giancarlo. – Vagy tényleg ki merted volna ejteni a szádon a hűség szót?

Ez fáj persze, de Paige-nek arcizma se rezdült.

– Ő fogadott fel, az ő alkalmazásában állok.

– Ami csak addig kötelez, míg ki nem tekerem a nyakad! – tört ki a férfi. – Mert utána már nem állsz többé senki alkalmazásában.

Most volt a legfenyegetőbb a fellépése, furcsamód azonban Paige többé nem félt tőle. Giancarlo elúzhette innen, de testileg egészen biztosan nem tudott volna kárt tenni benne. Ennyire nem fordulhatott ki magából, akármennyire is megváltozott az elmúlt tíz év alatt.

– Ez igaz – helyeselt higgadtan. – De ilyet soha nem tennél, ugye? Mert bár fizikailag persze képes lennél rá, de ez egyszerűen nem a te stílusod.

– Nem tudod, milyen a stílusom. Az az ember, akit te ismertél, *Nicola*, az halott.

Ismét kiejtette a gyűlölt nevet, amelyet elfelejteni igyekezett, és Paige hátrahőkölt.

– Már tíz évvel ezelőtt meghalt, és nem tér vissza soha többé, akármilyen hazugságokkal is jössz most nekem. Lehet, hogy úgy nézek ki, mint ő, de nem hasonlítok rá egyáltalán, elhiheted nekem.

Szóval teljesen reménytelen a helyzet...

– Vállalom a felelősséget azért, amit tíz évvel ezelőtt tettem – mondta tárgyilagosan Paige, mert nem akarta, hogy a férfi észrevegye rajta, mennyire kétségbe ejtették ezek a legutóbbi mondatok. Bár az a két hónap olyan gyönyörű volt, hogy mindent megért. Az utána következő gyászt és szenvedést... Ezt a gyötrelmes viszontlátást, az elutasítás fájalmát is. – De akkor sem mehetek most el szó nélkül. Violet megbízik bennem, nem akarom cserben hagyni. Büntess meg, ha akarsz, Giancarlo, de nem tűnhetek el csak úgy az édesanyád életéből.

Giancarlo Alessi maga is tisztában volt vele, hogy sok mindent elrontott. Már tíz éve tudta ezt. Persze, megfizetett az ostobaságáért.

De azt nem tagadhatta, hogy az anyjához továbbra is nagyon ragaszkodik. Annak ellenére, hogy Violet – bár imádta a maga módján – ki is használta őt, és kiskorától kezdve kiszolgáltatta a

bulvársajtónak, ezzel remélve megszerezni a média figyelmét és támogatását.

Ebbe már beletörődött. Elfogadta, hogy egy hollywoodi filmcsillag gyerekeként az élete kicsit bizony a közvéleményre is tartozik. Ezért aztán meg is fogadta, hogy soha nem lesz gyereke, akit az anyja kihasználhatna. Nem lesznek édes kis fotók a híres nagyfiú pici unokájáról, akiket kamerák előtt ajnároz és puszilgat majd, megkopott hírneve kifényesítése okán.

Noha Giancarlo mindezek ellenére szerette az anyját, nem akart egy gyereknek sem olyan életet, mint amilyen az övé volt egykor.

Az olasz grófi címet és a vele járó birtokot majd apja unokatestvérének a fiára hagyja, és ily módon véget vet a családját övező felfokozott sajtóérdeklődésnek.

De az anyjának megbocsátott. Nem neki akart fájdalmat okozni, hanem Nicolának. Mert hívhatta magát Paige-nek, vagy akárhogyan a lány, neki csak Nicola maradt. Nicola, a végzet anygala. A teljes megsemmisülésé. A végtelen szégyené.

A szépséges táncosnő egy pillanat alatt elcsavarta a fejét. Rávette, hogy sárba tiporja az ősei nevét. Ez az angyalbőrbe bújt szörnyeteg teljesen kifordította magából, egy szexőrült valakivé tette, Giancarlo egyszerűen nem ismert magára. Aztán pedig odadobta koncként a szenzációhajhász bulvársajtó elé.

Giancarlo még odáig sem jutott el, hogy magának megbocsásson a vakságáért és az ostobaságáért. Az, hogy Nicolának is megbocsáthatna, fel sem merült benne.

És most itt állt, az anyja házában, ahová többé nem is akart visszatérni. Azzal a nővel szemközt, akit nemhogy látni nem akart soha többé, de egyenesen ki akart radírozni az emlékezetéből.

Úgy érezte magát, mintha alkohol ködösítené el az elméjét. Pedig nem ivott egy kortyot sem. Ez csak a gyűlölet volt, ami megszállta, a jéghideg, engesztelhetetlen gyűlölet.

Nicola meg fogja kapni, amit érdemel.

Kegyetlenül megbünteti a lányt. De ehhez muszáj észnél lennie, nem veszítheti el a fejét, mint tíz éve. Nem tehet semmi meggondolatlan, mert félő, hogy ugyanúgy romba döntene mindent, mint akkor. Nem lehet olyan jóhiszemű és naiv sem, már amennyiben nem akar ismét köznevelés tárgyává válni. Hát igen, Nicola megtanította rá, hogy senkiben sem érdemes megbízni.

Nem élt benne már más érzés, csak a gyűlölet. Gyűlölte a napsütéses Kaliforniát, és Los Angelesét külön is, ahol mindenki a sikert és a pénzt hajtotta csak, meg az élvezeteket. Tíz évvel ezelőtt ő is ilyen volt, úgy ám. Egy ifjú, feltörekvő rendező, aki körül valósággal rajzoltak a szebbnél szebb lányok. De ennek az idillnek Nicola jóvoltából vége szakadt. Maradt a gyűlölet.

Giancarlo gyűlölte ezt a pazarul berendezett házat, a forró szelet, mely az égő bozótos és a távoli tenger illatát hozta magával, és a pokolba kívánta az anyját, aki zajos magánéletével, folyamatosan változtatott szeretőivel és férjeivel igyekezett mindig a médiaérdeklődés homlokterében maradni.

Giancarlo egyszer került oda – mármint a sajtó érdeklődésének középpontjába, de az elég is volt. Többször nem vágyott erre a kétes dicsőségre.

Giancarlo hosszan nézte az előtte álló Nicolát – vagyis hogy Paige-et. Nézte kifejező szemét, melynek színe kékből időnként zöldre váltott, dús fekete haját, melyet copfba fogott össze. Tíz éve vöröses és hosszabb volt a haja. Tüzesebb.

Azt kívánta, bár ne tetszene neki ez az új hajsza.

A lány magas volt, olyan magas, mint amilyennek emlékezett rá, viszont vékonyabb. Ami nem is csoda, hiszen Hollywoodban mindenki sovány, mintha azt gondolnák az emberek, hogy akkor lesznek híresebbek, ha minden élvezetet megtagadnak maguktól. A kinézet sokkal fontosabb, mint az, hogy jókat egyen az ember. Talán még a lélegzetvételnél is fontosabb. A szerelemnél meg aztán pláne. Ezt Giancarlo tudta jól.

Bár ne jutott volna eszébe ez a szó!

Nicola csak állt ott dermedten, miközben méregette.

Giancarlo igyekezett szenvtelenséget tettetni. Azt a benyomást akarta kelteni, mintha már teljesen közömbös lenne neki a lány. A lány, aki összetörte a szívét, lábbal tiporta a büszkeségét, megsemmisítette az önmagába és a jó emberismeretébe vetett hitét.

Zavarta, hogy Nicola még mindig ilyen szép, és még mindig a táncosok légiés könnyedségével mozog. Kicsiny, hetyke keble láthatóan kirajzolódott az ujjatlan, fehér top alatt, szoknyája ingerlően simult karcsú, mégis nőies csípőjére. És az a formás combja, ami olyan odaadón kulcsolódott mindig a dereka vagy a válla köré, miközben Giancarlo a szenvedély bódulatában egyre mélyebben és mélyebben merült belé...

Állj! Eddig, és ne tovább! – figyelmeztette egy belső hang. Mert ennek nem lehet jó vége.

Nicola mindig is más volt, mint azok a nők, akik Giancarlo körül nyüzsögtek. Az érzéki kisugárzása, a belőle áradó tűz mindjárt a legelső találkozásukkor felkeltette a férfi figyelmét.

Egy zenei videoklip forgatásán látták egymást először, Nicola mint táncos szerepelt a filmben, melynek Giancarlo volt a rendezője. Tulajdonképpen észre sem kellett volna vennie a lányt, aki csak egy volt a sok közül, mégis elég volt egyetlen pillantást vetnie a mindössze egy testnadrágot és egy sportos topot viselő Nicolára ahhoz, hogy a megszállottja legyen.

És még most is előhívta belőle ugyanezt a lány, pedig eltelt tíz év, és most rendesen fel volt öltözve. Hát nem örület? Most is kívánta őt annak dacára, amit művelt vele. Nélkülözhetetlen titkárnőnek maszkírozta magát, és szemlátomást nagyon beleélte magát ebbe a világraszóló hazugságba.

Hogy mi volt a célja ezzel az egésszel, miért jött ide, miért fáradozott évekig, hogy anyja bizalmát és szeretetét elnyerje, azon Giancarlo most nem akart gondolkozni.

– Siránkozunk, siránkozunk? – kérdezte gúnyosan, és örült, amikor látta, hogy a lány összerezzzen. – Mentségeket keresünk?

– Nem siránkozom – szögezte le. – És nincs szükségem mentségekre sem. Csak bocsánatot kértem. Az egész más.

– Szerintem nem. – A férfi Paige ajkára szegezte a tekintetét. Arra a dús, érzéki ajkára, amit még mintha a jó isten is csókra teremtett volna. Még most is ott érezte az ajkán ezt a száját... Meg mindenütt másutt is a testén. Ezt a hazug száját.

Most még fel is sóhajtott Nicola, mintha a kijelentésével Giancarlo túlfeszítette volna a húrt. A férfi indulatba jött. Azt sem tudta, kacagjon-e, vagy kezdjen el üvöltözni. Mert jól ismerte ezt a jelenséget. Ezt az érzelmi hullámvasutat, ami Nicola specialitása volt. Úgy érkezett az életébe, mint egy hurrikán, és mindent felforgatott körülötte. Aztán eltűnt, olyan váratlanul, ahogy jött, és csak hazugságokat meg botrányt hagyott maga után...

De még mindig nagyon szép volt... Lélegzetelállítóan szép, ami roppant módon zavarta a férfit.

– Attól, hogy dühösen bámulsz rám, még nem fogom elsírni magam – figyelmeztette Nicola.
– Már csak azért sem, mert az csak még kínosabbá tenné a helyzetet. De ha ez a cél, Giancarlo, nyugodtan próbálkozz csak.

A férfi felnevetett.

– Nem, nem arra megy ki a játék, hogy megríkassalak. Kétlem, hogy arra képes volnék. Csak a látványodban gyönyörködöm – tartott némi hatásszünetet, de a lánynak a szeme se rebbent. – És közben arra gondoltam, milyen igazságtalan a sorstól, hogy így nézel ki. A sötét, gonosz lélekhez csúf, elrettentő külső illene. – Elhúzta a száját. – De Hollywood látszatvilága már csak ilyen. Itt található a legaljasabb némberek a legklasszabb kiadásban. Naná, hogy most is ugyanolyan szép vagy, mint tíz éve. – Felnevetett, hogy a következő mondat még bántóbb legyen. Még fájdalmasabb.
– Neked úgylis csak ez számít, nem igaz? A külsőségek.

2. FEJEZET

Giancarlo akkoriban bebeszélte magának, hogy halálosan szerelmes Nicolába.

És ezt nem tudta megbocsátani a lánynak.

Sem azt, hogy a botrány, amibe keverte, tönkretette az ígéretes karrierjét.

Sem azt, hogy minden megkérdőjeleződött, amit addig magáról gondolt.

Giancarlo rögtön a fotók megjelenése után maga mögött hagyta Hollywood látszatvilágát. Az elkényeztetett, ostoba fiatalember áldozatul esett egy szép, de lelkiismeretlen nő bájainak, és emiatt mindent elveszített.

Hát nem ez a világ legunalmasabb története?

Még most is elfutotta a pulykaméreg, ha arra gondolt, hogy hálózta be és verte át a lány. A lány, akit el akart venni feleségül, annak dacára, hogy a szülei katasztrófális házassága miatt addig hallani sem akart elköteleződésről. És miközben ő az esküvőt tervezgette, a lány eladta őt a bulvársajtónak.

Giancarlo még mindig mérhetetlenül felháborodott erre a gondolatra. Nicola pedig csak kurtán biccentett, elismerve ezzel a felelősségét – és még csak fel se robbanjon az ember.

– Nem mondasz semmit? – fakadt ki ingerülten. – Jellemző! Úgy elástad magad itt, az öreg hölgy mellett, Nicola, hogy már a társalgás művészetében sem jeleskedsz?

Paige összerezzent a gyűlölt név hallatán, aztán meg elvörösödött, de nagyon nyugodtan szólalt meg.

– Abban igazad van, hogy édesanyád roppant magányosan él. Amikor három éve elvállaltam ezt a munkát, nem terveztem hosszú időre, de szegény Violet annyira egyedül van, mióta... Hiszen tudod.

A férfi elszégyellte magát, természetesen tisztában volt vele, mire céloz a lány. Arra, hogy hamarabb is megtalálhatta volna a hazavezető utat. Sokáig nem akarta megtalálni, aztán meg mindig közbejött valami a családi birtokon, hol ezért, hol azért kellett mindenképpen személyesen jelen lennie, egymás után jöttek a gondok csöstül. De ehhez Nicolának az égvilágon semmi köze sem volt.

– Nem tartozom magyarázattal neked – felelte hűvösen.

– Nem is kértem, hogy magyarázkodj. – Paige megvonta a vállát. – Csak elmondtam, amit tapasztaltam.

– Ugyan már! – A férfi a hajába túrt, mert kellett valamit csinálnia a kezével, ha nem akarta magához rántani Nicolát. Vagyis hogy Paige-et... A pokolba is! Tíz évvel ezelőtt szenvedélynek gondolta ezt a vad vágyakozást. Végzetnek. Mára megváltozott a véleménye. Tudta, hogy ez nem más, mint egyfajta örület. – Ne beszélj olyan dolgokról, amikhez nem értesz. Ha fontoskods, attól csak még ostobábbnak és még kapzsibbnak tűnsz, mint amilyen egyébként is vagy.

Paige megrándult, de aztán kihúzta magát, és állta a férfi pillantását.

– Nem tudtam, hogy ez alatt az öt perc alatt, míg kirúgatsz a biztonságiakkal, még a nyelvemre is ügynem kell – csattant fel élesen.

Giancarlo ránézett. A szél belekapott a lány hosszú, vörösösen csillogó hajába, és megérezte a könnyed, virágos illatot, és rázuhant a fájdalmas bizonyosság, hogy egyszeri és megismételhetetlen esélyt kapott a sorstól. Ez a nő valaha sötét folt volt a múltjában, de ezek az idők elmúltak. Megváltozott, más ember lett, Nicola többé nem tudja a hatalmába keríteni.

Valaha szerette őt. Azt hitte, megtalálta a lelki társát.

Pedig csak felültették, és titkon jót nevettek rajta.

De attól, hogy az első felvonás véget ért, a darabnak még nem volt vége. Most jött a második rész.

– Tudja anyám, hogy te vagy a tíz évvel ezelőtt készült szexfotósorozat sztárja? – kérdezte

unottan, és zsebre dugta a kezét.

– Természetesen nem. – A lány sápadtan az ajkába harapott.

Vagyis fontos neki, hogy Violet jó véleménnyel legyen róla. Hogy ne csalódjon benne. Vajon miért? – ütött szöveget a férfi fejébe a kérdés. Bár talán ezt is csak eljåtssza. Mért is ne tenné? Hiszen ez a specialitása: elhíttetni, hogy egy másik ember fontos számára. De átkozott legyen, ha még egyszer felül a hazugságainak!

– Akkor itt az ideje felvilágosítani. – Giancarlo elemében volt. A vizontlátás sokkja elmúlt, már csak egyetlen gondolat uralta az elméjét, a bosszú. – Vajon mit fog szólni a drága Violet, ha rájön, kicsoda-micsoda is valójában az ő hön szeretett asszisztense. Félek, nem fog örülni neki.

– Teljesen összetörne – ismerte el Paige. – Megszakadna a szíve, ha megtudná. Nem tudom, mi ebben a jó neked, de ha ezt akarod...

– Nehogy már én legyek a gazember, azért, mert felvilágosítom! Ki volt az, aki idetolakodott? Ki volt az, aki nem volt őszinte hozzá? Az égvilágon semmi keresnivalód itt, lássuk be!

– Giancarlo...

– Felmondasz és elmész innen, még ma.

A lány keze ökölbe szorult egy pillanatra, de aztán elernyedte megint. Hajszál híján hihető volt a felháborodása.

– Ezt nem tehetem Violettel – mondta egyszerűen.

– De igen, megteheted. És meg is fogod tenni, *Paige*. Eltakarodsz innen egyszer és mindenkorra. Sajnálom, ha még nem sikerült elintézned, hogy bekerülj a végrendeletébe, illetve ha még nem cserélted ki hamisítványra az előcsarnokban lógó Rembrandtot. Mindig is az volt a véleményem, hogy az a kép nem illik az előcsarnokba, de az is lehet, hogy csak a megvilágítás miatt gondolom így.

– Akármit is feltételezel rólam, nagyon ragaszkodom Violethez. És mivel nincs senkije, ő is ragaszkodik hozzám. Évek óta nem jöttél haza, nincs senki, akiben megbízhatna. Csak én maradtam neki.

– Nevetséges! – kacagott fel gúnyosan a férfi. – Én a helyedben nem akadékoskodnék. Örülj, hogy csak felmondásra kényszerítelek, mert akár a rendőrséget is kihívhatnám.

– Csak blöffölsz – mosolygott a lány. – Sosem tennél semmi olyat, amivel feltűnést vagy botrányt keltesz.

– Biztos vagy ebben? Évekig kerestelek, kutattam a nő után, aki tönkretette az életemet. Reméltem, hogy a rácsok mögött találom. – Elégedetten nézte a dermedten álló lányt. – De Nicola Fielding mintha eltűnt volna a föld színéről. Elégge úgy tűnt, mintha te sem élvezted volna nagyon a botrányt. – Giancarlo gunyorosan felvonta a szemöldökét. – Ezt nevezik patthelyzetnek, *cara*. Én a helyedben igyekeznék csomagolni.

Paige vett egy nagy levegőt. Vajon mi ez az egész? Miért akarja Giancarlo mindenáron sarokba szorítani? Talán még mindig dühös rá? Tíz év alatt sem sikerült megbocsátania?

– Igazán a szívembe zártam édesanyádat – sóhajtotta. – Semmiképp nem akarok fájdalmat okozni neki. Kell, hogy legyen valami megoldás, hogy rendbe hozzuk ezt a dolgot.

Giancarlo perverz módon kezdte élvezni a helyzetet.

Arra a végzetes, tíz évvel ezelőtti nyári reggelre gondolt, amikor kiderült a kegyetlen valóság, és felelősségre vonta a lányt. Öt perces beszélgetés – pontosabban veszekedés volt ez, nem több, aztán gondolkodás nélkül hátat fordított Los Angelesnek és Nicolának. Öt rövid perc alatt lezárta életének ezt a fejezetét, és örökre eltemette az álmait.

– Giancarlo, kérlek, mondj valamit!

A férfi ott termett Paige mellett két lépéssel, egyetlen mozdulattal kioldotta a hajában lévő gumit, és aztán nézte, hogy terül szét a vállán a csillogó hajkorona. Hallotta, hogy a lány vesz egy nagy levegőt, és megint megkívánta. Akár ránézett, akár csak a lélegzetvételeit hallgatta, mindig mindennek ez volt a vége. Ez az örült fékezhetetlen vágyakozás.

Semmi sem változott.